

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Curea, Ovidiu M

Fugă în Do Major / Ovidiu M. Curea. -

Apahida : Neuma, 2020

ISBN 978-606-8975-53-5

821.135.1

ARPEGII ÎN DO MAJOR

Ovidiu M. Curea

Fugă în Do Major

Editura
NEUMA

de peste boare
peste soare
adie slab o întristare
de vacanță expirată
de copii luați în armată

din simfonii anemiata
trag copacii scoarța coregrafiilor neîncercate
din gândul corăbiilor dispărute
de teama submarinelor neîncăpute

și cum de dor dospit
și-n zbor șoptit
se risipesc mătânii
trec pescăruși grăbiți
se duc spre alte zodii

CUPRINS

Arpegii în Do Major	5
Fugă în Do Major	
De ce greșesc întruna?	7
A fost ca niciodată	9
Acum	11
Acum eu vin acasă	13
Alergătorul	15
Alungarea vrăjitorilor	17
Anotimpuri ne-nțelese	19
Bradul de Crăciun	21
Ce frumos e un tramvai	22
Cu soarele deasupra	24
Cinism în iulie	27
Cursorul	28
Flutur	30
Hora	32
În Olimp mă-ntorc pe jos	34
În oglindă	36
Plutind în revenire	38
Sfârșit de sezon la mare	40
Și dacă lacul va pluti	43
Temeri	45

Aprilie	49
Bucureștiul în parfum de tei	51
Caniculă în București	53
Cine trebuia să vină	56
Descânțece cu tei	58
Doamne, florile de tei	60
Frumos e Bucureștiul azi	62
Iarna de acum e gata	65
Întrebare de toamnă	67
În București pe Bulevard	69
În Parcul Operei au înflorit castanii	71
Noiembrie în Herăstrău	73
Plimbările de seară	75
Plouă	77
Primăvara	80
Prin Cișmigiu	82
Să vină primăvara	84
Sărbători cu dentiști în București	86
Valsând prin București	88
Zăpada	90

Arcadia

Cântec barbar	95
Cifra doi nu se declină	96
De mână	98
Fără glas	100
Fotografii mișcate	102
Hoție erudită	104
Întinde-mi mâna	105
Judecata de apoi	106
Liliac din nou	107
Madona nudă	108
Vanzătorul de mărgelă	109

Cânțece păgâne

Dacă vreți	113
Învierea	115
Șoapte în altar	117
Revoltă divină	119
Ultimul Prometeu	121

Mărșuri	
Centenar	125
Istoria, nimic mai simplu	127
Învățați istorie fără profesor	129
Lasă-ți lumea	131
Lăcustă Vodă	133
Pactul de alianță	135
Veniți basarabeni	137

Vara la țară

Hora pe deal	140
În iulie la țară	142
Potop de vară	144
Sabar	148

Nisipuri mișcătoare

Ar fi putut fi astăzi	152
Firul de pe plajă	154
Mări pierdute în nisip	156
Neîncăpătoarele clepsidre ale mării	158
Nisipuri fără leac	160
Nisipuri ostenite	162
În lungul străzii	163
Pelerinul blestemat	165
Risipă de albastru	167
Univers plutind	169
Zodia pescărușilor	171

Imaginarul poetic creat de Ovidiu M. Curea are concretețea fragrantă a unor imagini stilizate în realul lor material și diafan, la care se adaugă neliniștea metafizică a unor *nisipuri mișcătoare*, reflex al angoasei existențiale. În relație cu lumea și cu timpul care i s-a dat, eul conștientizează fragilitatea dată de ireversibilitatea trecerii. Imaginea nisipului domină – „nisipuri fără leac”, „nisipuri ostenite”, dar clepsidra nu-l mai poate cuprinde. Omul însuși este un fir de nisip, rămânându-i, „șansă sublimă”, *risipa de albastru*. În această risipă, plutind în universul pe care l-a creat, poetul poate aspira la un zbor înalt ca o *fugă în do major*...

Ana Dobre

DE CE GREȘESC ÎNTRUNA?

*Noi suntem generația de aur
pentru care viitorul glorios n-a mai venit
dar moștenirea lui de abur
ne-a rămas întreagă de plătit*

sunt dintre cei ce-au vizitat în grup

Doftana

și ne-am cutremurat

și ne-am simțit cu toții vinovați

că un bunic era cu liberalii

și altul țărănist învederat

și m-am gândit atunci cum tata

la Europa Liberă

sta cu urechea toată noaptea

și cum tovarășii muriseră

căzuți printre ruine

ca să ne fie nouă cald și bine

am fost apoi de unul singur

la Sighetul Marmației

și m-am cutremurat din nou

și mi-a trecut prin cap un gând rapid

un gând la fel de vinovat

că fost-am pionier și utecist

și membru de partid
și că m-am bucurat bine-nțeleș
atunci când au votat și m-au ales

așa de vinovat mă simt și-acum
că nu știu unde să privesc
să mă mai uit în est
sau către vest să-mi pironesc privirea
și să-l găsec pe cel care să-mi spună
că n-am greșit atât de mult
sau că măcar acum nu mai greșesc
dar nu e nimeni cu care să vorbesc

și stau
aștept și mă cuprinde remușcarea
că Turnurile Gemene-au căzut
și caut și mă-ntreb unde greșesc întruna
de mor mereu ca la Doftana
și Sighetul Marmației
în Irak Egipt Afganistan
în Palestina Siria și în Liban
în fiecare lună
și nimeni nu vine să îmi pună
la tâmplă un pistol

A FOST CA NICIODATĂ

Și în acel Odată
Care a fost ca Niciodată
A-nceput fărădesfârșitul
Lent și orb de-a bâjbâitul.

Exasperarea-i năvălea de pretutindeni
Se întindea și da pe ramuri neștiute
Care nici verzi și nici măcar umbrite
Rătăceau
Cu fructe grele neculese
Neștiute irosite nealese

Cu sufletul tăiat din alergare
Viitoru-l năpădea din zare
Alungit și nesfârșit
de nerăbdare.

Ce sus era tot împrejurul
Ce lung era fărădesfârșitul
Agățat în crengile înalte
smulse de pe căi scăpărătoare
dintr-un zor fără scăpare

Cu noaptea

Focul se-ntindea oriunde

În cer și dincolo de sub pământ

Cu așteptări năbădăioase

Cu flacăre de luptă mânioase

Cu șoapte stinse

Repetate și sfioase

Și totuși se stătea prea mult pe loc

Prea mult se nemișca

Și viitorul iată-l cum se încrunta de nerăbdare

Mânios trecutul te prindea

Și din spate pașii îi călca

Trecea tăios spre maideparte

Și timpul se lățea indiferent

Curgea întins pe văi uscate

Bubuia prin volburi răscolite

Răsturna, pocnea

Și fulgera cu greutate

Apoi

Tăcut sfios și iarăși singur

Dintr-o dată

Tot ca niciodată

Mai apăru din nou odată

Care-a fost ca niciodată

Măsurat

Și îmbrăcat întreg de-a gata.

ACUM

Acum că pot să merg în șoaptă prin foșnetul de tei
și prin salcâmi acum că pot în liniște
să îmi anin privirea

Acum că zahărul din vii nu mai îmbată
Și nici zăpada nu se mai topește-n bălți

Acum când vântul se duce singur pe pustii
Și trenurile trec
se pierd în treaba lor
Când nici cuvintele nu stau buluc ca să mai iasă

Acum când apele alunecă în voie peste valuri
Și aburul se risipește dintre văi
Când poduri late se întind în lături pe câmpii
Și aripile bat senin din palme

Acum când din pereți nu mai răsună-amenințarea
Perechilor impare
Sau că tuneluri ar putea cădea sub case

Acum când tocurile tale
Bat indiferent pavajul
Turnat egal peste alei

Acum

În liniște îmi beau cafeaua

Acum închid zorit ferestrele

Ascult

Aștept

Și stau ascuns după perdele.

ACUM EU VIN ACASĂ

Acum eu vin acasă.

Merg să nu mă mai întorc.

Plec de-aici

unde-am ajuns

fără să știu.

Mi-a fost destul

n-am ce să zic.

Mi-a fost destul să mă întreb

să văd, să gust, să pipăi, să aud și să miros
și-apoi să nu aleg nimic.

Bine nu știu drumul îndărăt

dar știu că-aicea nu-s acas

de-aceea-am stat tot timpul îmbrăcat
ca totuși să pornesc, să plec odat.

Nu iau nimic cu mine

nu-mi trebuie nimic

acasă am de toate

am până peste poate

am tot pământul împrejur.

Și am să merg încet încet

pe spate

ușor

eliberat de orice greutate.

Plec.
Petrecut de toți mă duc.
Eu vin acum acasă
unde nimeni nu m-așteaptă
dar unde eu gândesc demult
s-ajung, să intru, să sosesc
să mă opresc
să stau
să nu mai ostenesc.

ALERGĂTORUL

coboară din tribune
pleacă
ies
se duc pe poartă
spectatori
susținători
și gură cască

cu cronometrele în buzunare
se duc încet spre vestiare
și arbitrii
la finish linia s-a-nchis
și pista amuțește
stadionul tace și s-a stins

pe străzi alergătorul fuge
icnește strâmb
zvâcnind din coate
cu ficatul apăsător
cu ochii bulbucați și cu gât uscat
fuge
aleargă cât se poate
de departe

s-a schimbat traseul!
strigă trecătorii tacticoși
cursa-i gata!
stadionul s-a închis!
du-te-acasă și te schimbă
că miroși!

alergătorul nu aude
nici nu stă
nu se-oprește
cu ochii roșii
piept fierbinte
trece
fuge
are suflu
și mai poate
să alerge
mai departe

fuge

s-a dus alergătorul
a trecut
sau poate a rămas pe loc
lipsit de orice rol
și nici măcar nu s-a mai ridicat
ci a rămas înțepenit
la start
la focul de pistol.

ALUNGAREA VRĂJITORILOR

Diminețile
Erau cu tinerii ce trebuiau să fie-n așteptare
Și-n speranță.
Castelanii, da, trudiseră,
Creaseră și activaseră.
Erau cu timpul prins la butonieră
Timpul lor.
Al celorlalți urma să vină
Mai încolo.

Și mai încolo a venit un timp.
Un timp prea tânăr pentru tinerii bătrâni.
Din start corupți și cu concepții învechite.
Virtuțile stupide scădeau încet cu anii
Pe primul loc fiind nou-născuții.
Viitorul
Viitorul viitorului oricare ar fi fost
Prezentul nu crâcnea
El nici măcar nu se vedea
prea bine
Și nici nu se putea prea bine ști
Era neclar
Era ciudat și era gri.